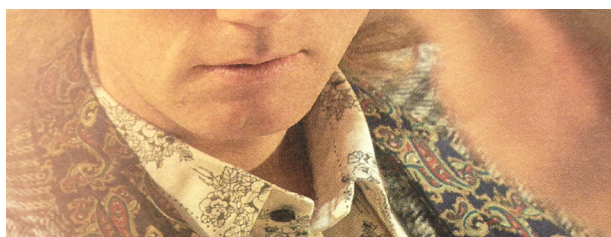

En outhärdlig & fängslande undersökning av meningslösheten.

DEN STUNDESLÖSE

Av Ludvig Holberg

I rollerna: Henrik Rafaelsen, Tone Mostrau, Andrine Sæther, Ågot Sendstad, Heidi Goldmann, Espen Alknes, Jonas Strand Gravli, Kyrre Hellum, Thorbjørn Harr og Mathias Halvorsen.

Regi: Laurent Chétouane. Scenografi och kostymdesign: Sanna Dembowski. Ljusdesign: Marianne Thallaug Wedset. Maskör: Ingunn Schumann Mosand. Dramaturg: Olav Torbjørn Skare.

Jag är inte en människa som är speciellt bra på att sitta fin och stilla en längre stund och det gör de tre olidligt långsamma timmarna av Nationalteatrets *Den stundeslöse* till en utmaning. Likväl är det en utmaning som jag antar utan förbehåll, för här finns något som fångar från allra första stund.

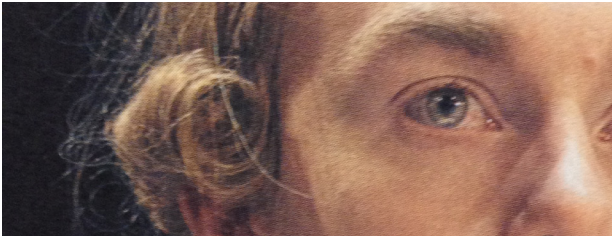
I frånvaron av de rappa replikerna och de förväntade skratten uppstår ett sorts reflektionsrum och jag blir sittande i en blandning av en nästintill outhärdlig rastlöshet och road fascination över den tillsynes totala meningslösheten som försigår på scenen.

Istället för att desperat försöka engagera publiken i en intrig som är hopplöst oengagerande och inaktuell görs här föreställningen till ett verktyg som utforskar sin egen roll. Framförandet, det slöa ointresset, bottenlösa tristessen och ett näst intill passiv-aggressivt tramsande från skådespelarna skapar en föreställning som föregår reaktionerna hos besökarna genom att själv, direkt ställa frågan, *Varför sätta upp detta stycke år 2016?*

Föreställningen släpar sej sävligt framåt i ett sorts experimenterande kring komedins och underhållningens roll. Det skapar funderingar kring vad vi skrattar åt och varför. Varför skrattar vi åt samma skämt om och om igen? Är det så roligt med en vuxen man i super-korta shorts? Tycker jag verkligen det? Det blir inga skratt-explosioner utan snarare ett lågintensivt, reflekterande leende inför skeendet på scenen.

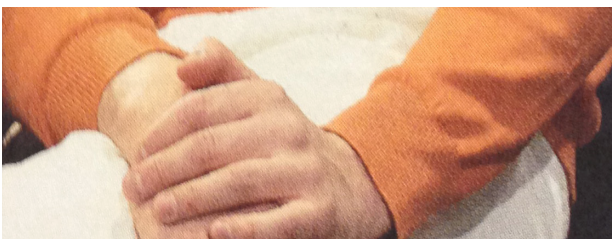
Det finns något befriande i att se en komedi som gjort sig av med tvånget att vara underhållande. Som inte svettas och vrider sig i desperation då skratten uteblir. Som faktiskt, verkligen inte bryr sig om den obekväma stämningen. Som publik känner jag mig istället lättad och lugnad av de långa pauserna och av att möta skådespelarnas obrydda blick.

Skådespeleriet är oerhört fångslande. Trots ansatsen att upprepa texten så slött, oengagerat och ointresserat som det bara går så bubblar det av en busig energi under ytan. Det fnissas roat bland ensemblen och även de mindre rollerna, som spenderar mesta delen av kvällen på någon av sofforna ser förtjusta och förvånade ut över förloppet.

Det verkar pågå någon sorts lek på scenen. En tävlan om att överaska och sätta varandra ur spel. Det ger en rapphet och skärpa som skär igenom och synliggör det spelade i sömnheten hos skådespelarna. Och där blir det plötsligt underhållande, trots eller kanske tack vare, att den eventuella komiska poängen i texten gått förlorad.

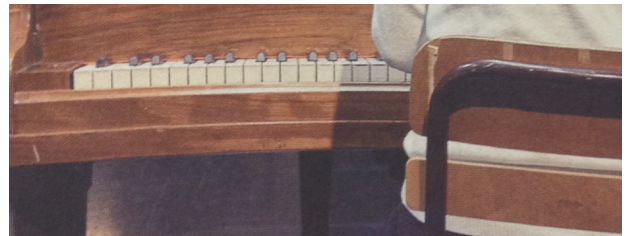
Texten, intrigen, narrativet är inget som direkt engagerar varken skådespelare eller mej i publiken. Den är inte mer än en ram eller bas, en förutsättning för att detta experiment, denna lek skall kunna hållas. Föga engagerande eller viktig i sitt innehåll.

Den visuella formgivningen är även den en spegling av styckets egentliga inaktualitet. Kropparna på scenen verkar ha drivit runt i denna dammiga iscensättning sen 1723, släpandes sina fötter, dånandes på soffor och divaner, pillandes på lösa remsor av tapeten. Perukerna och de intrikata frisyerna vittnar

om denna olidligt långsamma resa genom tiderna. Kläderna är snarare hämtade från ett vardagligt eller en gnutta dekadent 1973. Det är polotröjor, pressveck, och paisley-mönstrade scarves.

Dessa figurer ger tyngd åt den väl sparsamma scenografin, ett gods eller herresäte, frammanat av ett luggslitet möblemang och några få rekvisita. Ett aristokratiskt tillhåll vars guldålder sedan länge passerat och som inte helt elegant klarat övergången till modern tid.

Upplevelsen är full av motstridighet. Att hålla på att tråkas till döds samtidigt som det är så fångslande att jag omöjligt kan slita mej. Insikten att *tråkigt* bara är en känsla lik alla de andra och att den är värd att utforska precis så som kärlek, hat och sorg har gjorts i det oändliga.

Att tråkigt har blivit det samma som dåligt eller ointressant. Att långsamt och mållöst blivit det samma som oviktigt. Det kan vara något nog så värt att reflektera en stund över. Det får du gott om tid till under *Den stundeslöse*, så passa på, du måste ju ändå ha telefonen avstängt under hela föreställningen.

Matilda Söderling